

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מזדים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: סטרו	שם משפחה: סגל
------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם נעורים:	בלועזית Segal	שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: סגל
מין: ז / נ תאריך לידה: 03.02.1930	בלועזית Strul	שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: סטרו
ארץ לידה: רומניה	בלועזית Rayon	מקום לידה (ישוב, מחוז): ריון - מחוז דורוהוי
שם פרטי ושם נעורים של האם: שרה דבורה טראוב		שם פרטי של האב: נחום לייב
שם נעורים של האישה:		שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):
ארץ המגורים: רומניה	בלועזית Dorohoi	מגורים קבוע לפני המלחמה : דורוהוי
חבר בארגון או בתנועה:	מקצוע לפני המלחמה:	השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ):		
האם היית בגטאות? אילו ומתי? נדודים בין גטאות טרנסניסטריה, קפוסטרנה, שרגורוד		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
תאריך השחרור: 12.1943	מקום השחרור: קפוסטרנה	
לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? דורוהוי		האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?
שם האנייה (אם עלה בדרך הים):	שנת עליה: 1963	מקומות/מחנות בדרך לארץ:

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון
אמי היתה אלמנה ואני גדלתי ללא אב.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

בשנת 1940 עם פרוץ המלחמה, התרחש פוגרום גדול בעירי דורוהוי בו הרגו 642 יהודים. אחי, שהיה אז בן 18, נהרג על ידי הנאצים כשהלך לבקר קרובי משפחה ביאש ולא חזר. ב-1941 גירשו אותנו מדורוהוי והעבירו אותנו למחנות. נסענו שלושה ימים ולילות ברכבת של בהמות ללא חלונות ובלי אוכל לאטקי שבמולדובה, קרוב לנהר הדניסטר. העבירו אותנו לצד השני של הנהר לטרנסניסטריה למוגילב, משם לטרופובה, קיאנובקה ומשם בהליכה של 60 ק"מ לשרגורוד. אח"כ הועברתי לקפוסטרנה שם עבדתי במטבח שהיה בקולחוז, וכך נשארתי עד סוף המלחמה. ב-1944 נכנס הצבא האדום ושחרר אותנו מהנאצים.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, הבריחה, העפלה/ עליה):

התחלנו בניסיון לעלות ארצה ב-1950. המשפחה שלי עלתה לארץ ואני נשארתי ברומניה כי גוייסתי לצבא לשלוש שנים ולא נתנו לי לצאת ולעלות ארצה. בצבא עברתי קורס ועבדתי עם שני מהנדסים לבניה צבאית. הם רצו שאשאר לקבע אבל הייתי צריך ללמוד עוד שנתיים ולהישאר חמש שנים בקבע. ויתרתי על הכל, רציתי להגיע לישראל. אחרי שהשתחררתי עבדתי והתחתנתי אחרי שנה ב-1956. לאחר מלחמת מבצע סיני, אח שלי לקח את אמא שלי ובא אלי לרומניה כדי לעזור לי לעלות לארץ. הם עזרו לי לכתוב בקשה לעלייה לארץ, אבל נדחית. הם חזרו ארצה ועד 1963 לא קיבלתי אישור עליה. ב-1963 קיבלתי אישור, כבר הייתי נשוי עם שני ילדים ועלינו ארצה.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

המעבר לארץ היה קשה. לא נתנו לנו לקחת שום דבר מרומניה ובאנו בידיים ריקות, בלי בגדים ובלי כלום. בארץ צחקו מעולים חדשים. הילדים שלנו רצו בגדים של ישראלים, אבל לא היה לנו כסף לקנות. הם לא רצו לכת לבית הספר עם בגדים מרומניה. המצב היה קשה. השתתפתי במלחמת ששת הימים ובמלחמת יום כיפור כלוחם קרבי, וכל שנה מאז עשיתי חודש מילואים. גרנו בדירת שני חדרים ומטבח ברמת גן. המצב היה קשה. הילדים למדו בבית ספר. עבדנו הרבה כדי שתהיה אפשרות לגדל את הילדים שלנו בכבוד, ולקנות בית. אחר כך קיבלתי אני ואשתי את הפיצוי החד פעמי ועברנו לדירה קצת יותר גדולה, עם עוד חדר. זה גם היה עם הלוואות נוספות, לא היה פשוט. עבדנו מאוד קשה עד לפנסיה. עכשיו התחילו מחלות, עברתי תשעה ניתוחים, התקף לב, תשעה צנתורים, וכל 3-4 חודשים אני מגיע לבית החולים. היום הילדים שלנו כבר נשואים. יש לנו ארבעה נכדים, אחד מהם כבר סטודנט, בן 26. היום אני כבר בן 80. אין כבר מלחמות וברוך השם שהגעתי לזה.

ראיון: נדיה זינגר
רמת גן. ספטמבר 2009

עריכה: קרן אלמוג